

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LA VIDA LLIURE

Catalunya, 2017

Direcció: Marc Recha

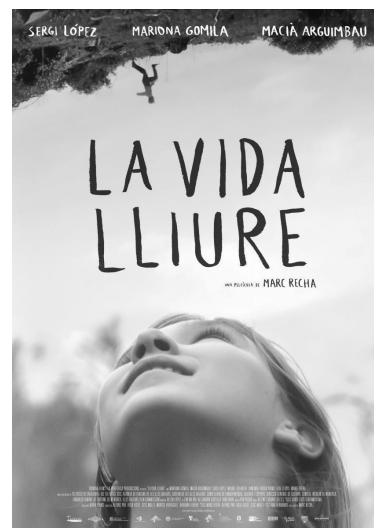
Intèrprets: Mariona Gomila, Macià Arguimbau, Sergi López, Miquel Gelabert

Durada: 90 min

Gènere: drama

Idioma: Català

Data d'estrena: 02/03/2018

El cineasta lliure

A *L'arbre de les cireres* (1998), el segon llargmetratge de Marc Recha, després de l'aventura orsiana d'*El cielo sube* (1991), hi ha un nen que descobreix el món a la vall alacantina de Gallinera, i com el paisatge canvia i la vida flueix, amb el pas del temps, cap a la mort, d'acord amb el cicle de la natura, on sempre hi ha renaixement. La mirada d'admiració d'un infant, en la qual es projecta el cineasta per redescobrir la bellesa del món, també apareix a *Un dia perfecte per volar* (2015), la pel·lícula en què Recha va filmar el seu fill Roc i en va fer un retrat d'un moment de la seva infantesa al massís del Garraf, en una ficció que, arrelada a la materialitat de les coses vives, afirma poderosament la imaginació. Recha, que ha format la seva mirada com a cineasta en la lectura de Josep Pla com a model d'observació, ens ha revelat cinematogràficament altres paisatges: el Pirineu de Lleida (*Pau i el seu germà*, 2001), els turons del Rosselló (*Les mans buides*, 2003), la ribera catalana de l'Ebre (*Dies d'agost*, 2006) i la zona de Nou Barris en plena transformació urbanística (*Petit indi*, 2009). I ara, per a *La vida lliure* (2017), l'illa de Menorca, en una nova història marcada per una mirada infantil, la de dos germans, una nena i un nen que, al final de la Primera Guerra Mundial, que ha deixat empremta a l'illa, estableixen una relació amb un foraster (Sergi López), en principi afable però que amaga secrets. Els nens viuen amb el seu oncle (Miquel Gelabert) i somien a viatjar a Algèria per retrobar la mare, que se'n va anar de Menorca per fugir de la misèria; com va fer, i Marc Recha ho té present, la mare d'Albert Camus, entre d'altres, tal com relata el mateix escriptor a *El primer home*.

Aquesta és la primera vegada que Recha situa una història en el passat, però la filma com si succeís en el present. O com si els nens la visquessin en el seu present. Fet i fet, vivim en un present en què continua havent-hi guerres, migracions, refugiats, divisions socials i epidèmies. I potser, també, un desig de vida lliure, i la natura que encara resta. Els germans protagonistes (la Tina i en Biel, interpretats respectivament per Mariona Gomila i Macià Arguimbau) estan en contacte permanent

amb la natura, mantenint-hi una relació física i alhora sentint-ne el misteri. S'obren a la vida i al mateix temps saben de la mort, que no sempre arriba d'una manera natural sinó a causa d'una epidèmia de grip, un accident o la guerra. Com és habitual en Recha, hi ha la presència viva de la natura, però també, les ferides de la història. I hi ha una experiència d'aprenentatge vital, que, en aquest cas, es relaciona amb un home que ha arribat a l'illa i arrossega certs enigmes no pas aliens a la presència d'un llagut situat prop de la costa. A bord, hi ha un home que s'ha enriquit d'una manera fosca i una dona que surt a coberta a fumar. Per a la Tina, aquesta dona podria ser la contrafigura de la mare absent. En aquesta illa, doncs, hi ha «pirates» –el personatge que interpreta Sergi López evoca John Silver i, ho diu Recha, també evoca l'Hermós sobre el qual va escriure Josep Pla– i hi ha un tresor que encén el desig dels nens de viatjar a la recerca de la mare. I l'experiència real, i la vida de la imaginació a través de relats i fabulacions a les quals és sensible la fantasiosa Tina. A Recha li agrada mostrar però també relatar. I sobretot, hi ha la sensualitat del cinema panteista d'un director que, havent baixat de les muntanyes per acostar-se al mar, es manté atent als moviments de les fulles dels arbres, als canvis de llum, al pas dels núvols. Un cinema atent al paisatge per on transiten els humans i els animals: Recha filma tota allò que és viu amb respecte i estima. Un cinema extremament físic per fer-hi present l'intangible. El cinema d'un cineasta lliure que suggereix moltes coses sense acabar d'explicar-les, perquè treballi la imaginació de l'espectador, apel·lant a la seva llibertat.

Imma Merino

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona